

Oğul

– S.SAMYELİ · 19 Nisan 2014

OĞUL

Ömrümün baharı gonca gülümdüm
Kırdılar dalımı kırdılar oğul
Ben garip bir kervan sende çölümdün
Tozu dumanıma kardılar oğul

Gonca gülüm soldun taze çağında
Bıaktın ananı hazan bağında
Ömür tüketirim efkar dağında
Feryatlarım arşı sardılar oğul

Dört mevsimim hazan bitmiyor kışım
Çatlıyor şakağım zonkluyor başım
Sabra mecal yoktur sızlıyor dişim
Bitmeyen eleme kardılar oğul

Ellere köy olsan bana şehirdin
İçimde çağlayan billur nehirdin
Tanrıdan bahşolan büyük mehirdin
Hikmetini kuldan surdular oğul

Şu yalan dünyada sendin menzilim
Kaybettim yolumu söndü kandilim
Gözüme nikâhlı artık mendilim
Eller darağacım kurdular oğul

Azrail şerbeti kar ile sundu
Erciyes yolları kana ile yundu
On bir körpe kuzu tabuta kondu
Beni can evimden vurdular oğul

Yokluğun ızdırıp sanma yaşarım
Azgın Fırat gibi her gün taşarım
Nasıl ölmedim ben hala şaşarım

Ölmeden salâ mı verdiler oğul

Samyelinin bağı yanıktır bu gün
Evlat acısına tanıktır bu gün
Vicdan mahkemesi sanıktır bu gün
Yarama merhemi sürdüler oğul.

S.SAMYELİ